

μου, άντερί μου, ζωνάρι μου λύσανε, σαλθάρι μου, ίστé ιβρακί μου άκόμα ντέν αφήσανε, ούλα όξω, τσιτσιπλάκ (1) έμεινα. Μπίρνταμ χέρια μου, πόντια μου ψάξανε παχειά άχαμνά, ούλα καλά ηύρανε ίστé :

— Άφερίμ, άφερίμ, καλός είσαι, είπανε, τώρα άιντε.

Τήν άλλη μέρα, Σάββατο ήτανε, νεοσύλλεκτος επισύλλεκτος, έφεντρος άφεντρος, —ρεντίφ τά πη— άκουγα. Γιακέτα στενή στενή μέσα έβάλανε, Λάζαρο γκιμπι έκάμανε, ιβρακί μακρύ μακρύ μου φορέσανε, καλπάκι με κορώνα έβάλανε, άρβίλες άρβέλες άδδέλες παπούτσια μου λέανε, νιζάμης (2) ήμουνα.

Είς γραμμή ύστερα στάτηκα —άράντα τά πη— κοντά μου άλλοι ήτανε, μεταβολή αναβολή, ντεζιά άριστερά περριστερά, σημειωτό άσημειωτό βήμα άκουγα, πάλι ύστερα προσοχή, μάς κάρς, άλτ, σάλτ, χίτς ντέν ένοιωτα φράγκικα ούλα ήτανε ! Τροχάντες νιζοχάντες ούλα αύτά μαζύ ένας φώναζε. Ύστερα, ρέστο μέστο ήέστο—χάψι τά πη— μέσα βάλανε, γιατί από άράντα όξω έβγήκα, νά πάρω λίγχο άέρα μου :

Πειταρκία ήτανε.

ΎΑ ! Δζάνουμ μπαμπά μου, έλα γλύτωσέ με ! ΎΕπιστρατεία άκόμη νά μείνω έχάτηκα. ΎΑντάμ στρατιώτης με τó στανιό γένεται ; Λευτερία αύτή είναι ; Φτου ! ΎΑλλάχ μπελά βερσίν !

ΎΟρντινάντσα σέ λοχαγό μου είμαι, γυναίκα του πλύνε μου λέει πιάτα, νερό ούλη μέρα κουδάνησε, χρεία πάστρεψε, μπουντάσορα φάε, μου λέει ! Χίτς ποτε πράμμα τέτοιο γένεται ;

— Ντέν τρώω, λέω, ντουλειά ντέν είναι αύτή.

ΎΙστé άλλο γρότο ίσθέρκο μου έρχεται :

Πειταρκία είναι.

ΎΒλα, Χαδζή μπαμπά μου, πρόφταζε γιατί πέτανα. Νά ! Παιντί σου για πάντα έκασες.

(1) Όλόγυμος.—(2) Στρατιώτης.

Γιόκσαμ (1) ίκρίμα μου ντικó σου άς είναι. Λειποταξία άποταξία τά κάνω.

Σικτίρ πειταρκία.

χέρια σου φιλώ, 'ποντια σου φιλώ

Μηνάς Χαδζή-Σάβδογλου

γυιός σου.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

ΎΟ κ. Ζαίμης καίπερ περιοδεύων κατά την Πελοπόννησον δέν λημονεί μολαταύτα και τόν ΎΕθροφύλακά του.

Προχθές έστειλε και έδημοσιεύθη έν αύτῷ άρθρον μετά πολλού πνεύματος γεγραμμένον, άλλά τó όποιον δυστυχώς θά έχάνετο άν ό Δίωρ δέν είχε την καλωσύνην νά τó αναδημοσιύση, έξ ου πάντες τó ανεγνώσαμεν. Συνάζοντες μετ' αγάπης όλας τάς έν τῷ άρθρῷ τούτῳ έγκατεσπαρμένας εύφυλογίας και αναμνησκόμενοι τών τόσων άλλων χαριτολογιῶν αύτου άπονέμομεν τῷ πολιτικῷ τούτῳ τῆς Έλλάδος τόν τίτλον επιτίμου συντάκτου τού **Μῆ Χάνεσαι** έχοντες πεποίθησιν ότι θά διαπρέψη πολύ έν τῷ σταδίῳ τούτῳ, έν ᾧ πάντες αναγνωρίζουσι την ιδιαίτεράν του κλίσιν.

ΎΑρτίφασις, συναλλαγή, γεπωτισμóς ιδού αί άρχαι τού ύπουργείου τῆς 10 Μαρτίου, λέγει ό κ. Ζαίμης. ΎΑλλά τίνας αί άρχαι τῆς αντιπολιτεύσεως ; Τó είπε πάλιν ό κ. Ζαίμης: τó μέλλον ύπουργείον.

ΎΟ κ. Ζαίμη; βλέπει τόσα ναυάγια έν τῇ πολιτείᾳ τῆς κυβερνήσεως, ώστε προτείνει την σύστασιν ναυαγαιρεια-

(1) Άλλως.

Α' | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 12

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—Η ΝΙΝΑ Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Συνέχεια ύδε προηγ. φύλλον)

ΎΟ Έδουάρδος ανέγνωσε την έπιγραφην. ΎΗ έπιστολή άπηνυθύνετο πρός αύτόν. Καί ένῶ είχε προμαντεύσει τούτ, διαλογισμούς τῆς Κομήσσης και περιέμενεν ύως τοιαύτην τινά λύσιν, πάλιν δέν ηδυνήθη νά κρατήσῃ έαυτόν εκ τῆς εκπλήξεως και ανετινάχθη ως εάν ρεύμα ηλεκτρικόν είχε διέλθει δι' όλου τού σώματός του. ΎΑλλά συνελθών εύθυσ, διότι όλίγα μόνον λεπτά τῷ υπελείποντο, έγραψεν επί τού χάρτου εκείνου με τρέμουσαν χείρα τάς όλίγας ταύτας λέξεις:

ΎΕάν ή καρδιά μου δέν άνήκε πρό πολλού εις την

Βέρθαν μου . . . ουδέποτε ήθελον αγαπήσει άλλην γυναίκα εκτός ύμών.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΔΩΡΝΑΙ.

Και έγερθεις ταχύς ως άστραπή εξήλθε τῆς αίθούσης και λαθών τόν πιλόν του κατήρχετο ανά δύο τάς κλίμακας. ΎΌταν δέ ή Κομήσση επανήλθε δέν εύρε πλέον τόν Έδουάρδον, άλλ' επί τῆς τραπέζης την έπιστολήν με τάς όλίγας εκείνας λέξεις.

— ΎΑ !—είπε καθ' έαυτήν—ή Βέρθα! άλλ' ή Βέρθα θά γείνη σύζυγος τού ΎΑμεδαίου!

Και έσήμανε τόν κώδωνα. Είς ύπνρέτης παρουσιάσθη εις την θύραν.

— Είπέ νά ζεύξωσι την άμαξάν μου.

ΎΟ Έδουάρδος πεζός, χωρίς καν νά ένθυμηθῇ ότι ήλθεν έφ' άμάξης και ότι ό άμαξηλάτης ήτο εις τó παρακείμενον καπηλειόν, διότι ήρχισε νά βρέχη, χωρίς νά αισθάνηται τάς έπ' αύτου πιπτούσας σταγόνας, άλλα ταχύτερος εκείνου, όστις προσπαθεί νά φύγῃ από τού τόπου τῆς πυρπολουμένης οικίας, έφθασεν εις την οικίαν του. ΎΗ μήτηρ του άνυπόμονος έσπευσε νά μάθῃ τί συμβαίνει.

— ΎΑ ! άπωλέσθην—ανεφώνησεν ό Έδουάρδος ριπτόμενος επί τινος ανακλίντρον—ή Κομήσση με αγαπά και είναι ικανή . . .

κῆς ἐπιτροπῆς. Ἐπειδὴ ὁμως ἐκ τῶν προτέρων εἶνε γνωστά τὰ μέλη ἅτινα θὰ ἀποτελέσωσι τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην, φόβος εἶνε μὴ καὶ τὰ ναυαγία αὐτὰ ναυαγήσουν εἰς τὰς χεῖρας των.

Ὁ κ. Ζαῖμης εἶνε πλέον ὑπὲρ τῶν προπαρασκευῶν, ἀλλὰ πάντοτε ἐκφράζεται ὑπὲρ αὐτῶν μετὰ τὴν ἐναρξίν των. Εἰς τὴν βουλὴν ἐφώνησε κατὰ πάσης προπαρασκευῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸν πιάνουν τὰ νεῦρά του δόσκις ἔβλεπε τὸν κ. Μπούμπουλην μὲ τὰ σχέδια τοῦ ναυστάθμου εἰς χεῖρας. Τώρα ζητεῖ προπαρασκευὰς σοβαρὰς καὶ σπουδαίας καὶ γὰ κάμνουν ἐντύπωσιν, ὅπως αἱ περὶ πολιτικῶν γνῶμαί του κάμνουν πάντοτε ἐντύπωσιν.

Ἐφέτος οἱ πολιτικοὶ μας τὸ ἔρριψαν εἰς τὰς περιγηγῆσεις. Ἐγύρισαν καὶ γυρίζουσι ξηρὰν καὶ θάλασσαν, στερεὰν καὶ νήσους. Τίς οἶδε πόσας ἀρχαιολογικὰς ἐκθέσεις θὰ μᾶς ἀναγνώσωσιν ἐν τῇ βουλῇ.

Ὁ Αἰὼν ἐπιθυμεῖ βασιλικὸν λόγον ἐν τῇ βουλῇ καὶ λέγει μάλιστα ὅτι ἤμπορεῖ νὰ ἀναβληθῇ καὶ ἡ ἐναρξίς αὐτῆς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς δὲν δυνήθη νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας μέχρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου. Ὁ Αἰὼν δὲν μᾶς εἶπεν ὁμως ἂν ἐπιθυμεῖ εἰσηγητῆς καὶ συντάκτης τῆς Ἀπαντήσεως νὰ εἶνε ὁ κ. Ζηνοπούλος.

Ἡ πάλη ἐν τοῖς λόγοις τῶν πολιτικῶν συγκροτεῖται κατ' αὐτὰς μεταξὺ ἐνὸς ἀορίστου καὶ ἐνὸς μέλλοντος. Οἱ μὲν λαλοῦντες περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος λέγουσιν αἰσίως ἐλύθη, οἱ δὲ αἰσίως θὰ λυθῇ. Ὡστε βλέπετε ἡ φιλονεικία γίνεται περὶ ἀορίστου καὶ μέλλοντος.

Ἐλεγε ταῦτα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἦτο ὠχρός· ἡ καρδιά του ἔπαλλεν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐθεώρει περίλυπος καὶ κρύπτουσα τὰ δάκρυά της. Ἐβράτει ἀκόμη εἰς τὰς χεῖρας της ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε λάβει ἐκ Λονδίνου καὶ ὅπου τῇ ἔλεγον νὰ προσέχῃ τὸν υἱὸν της, διότι, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀπεπειράθησαν κατὰ τῆς ζωῆς του, ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε πανταχοῦ τοὺς δολοφόνους του, ὅτι παρεφέρετο. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν υἱὸν της. Ἐφοβεῖτο νὰ τῷ ἐπαναφέρῃ λυπηρὰς ἀγαμνήσεις καὶ ἐκάθισε πλησίον του, ἀγνοοῦσα ἂν πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους του.

— Ἀλλὰ τί ἔπαθες παιδί μου — τὸν ἠρώτα—εἶσαι τεταραγμένος, εἶσαι ὠχρός.

— Τίποτε μητέρα, τίποτε—ἀπεκρίνετο ἐκεῖνος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ γράψῃ, καὶ μετὰ δύο γραμμὰς ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην καὶ ἤρχισε νέαν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας καὶ ἤρχισε νὰ βηματίξῃ ἀνήσυχος ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ νὰ καπνίσῃ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο θολὸν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ὅταν ἔστη αἴφνης καὶ ἐκτύπησε τὴν χεῖρα ἐπὶ τραπέζης·

— Εὐρον! ἀνεφώνησεν—Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι μέλος τῆς ἐταιρίας τῶν δολοφόνων. Καὶ ὁ ἔρως της εἶναι σαγήνη... εἶναι δέλεαρ. Δι' αὐτοῦ ἠθέλησαν νὰ μὲ ἐμποδίσωσιν ἀπὸ

Παρατηρήθη ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικὰ δράματα οὐδέποτε ὁ ἀρχηγὸς δέχεται νὰ ἔλθῃ εἰς συζήτησιν πρὸς τοὺς πρέσβεις τῶν ὀθωμανῶν οἵτινες πάντοτε διώκονται ἀπὸ τῆς σκηνῆς μεθ' ὕδρων. Πόσον ὁμως διάφορα θὰ εἶνε τὰ δράματα τῶν μεταγενεστέρων! Θὰ ἔχουν ὅλως ἄλλοιαν ἀρχὴν, στριζομένην ἐπὶ τῶν διαπραγματεύσεων τῆς Πρεσβείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Σφιγῆ

Η ΑΡΑΧΝΗ

ἰπῆλθε διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου εἰς τὰ δάση τῆς Εὐβοίας ἐνθα θὰ πλέξῃ τοὺς ἱστούς της ἐπὶ ὕψηλων πευκῶν. Τὸ βάρος της ὅλον ἐν τῇ συντάξει τοῦ Μάχανεσαι ἀνέλαβεν ἡ ἀντιβασιλεία.

ΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

τῆς Ἐφημερίδος.

Τὸ ΙΓ'. πρωτόκολλον: «Ἐπιτηδεῖα ἐπιβουλή κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλοπατρίας μας.»

Τὸ ἑλληνικὸν θέατρον: «Ἐπιτηδεῖα ἐπιβουλή κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλολογίας μας.»

Τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατείας: Ἐπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς τὴν περιήλθομεν στρατιωτικῶς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν καρχαζόντων.»

Ἡ παραμονὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι». Ἀπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς τὴν περιήλθομεν θεατρικῶς ἀπέναντι τοῦ Antonio καρχαζόντος.»

τοῦ νὰ καταδιώξω τοὺς φονεῖς μου. Ἄ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ πέσω εἰς τὰ δίκτυά των! Εἶναι αὐτοὶ ὁ Ριγὼ καὶ ὁ Δεσορέλ!

Καὶ ἐξελεθὼν ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας καὶ διηγήθη εἰς τὸν ὑπάλληλον τὴν ἱστορίαν του καὶ τὰς ὑποψίας, συγχρόνως δὲ καὶ τοὺς φόβους του ὅτι ὁ παρούσας ὡς κληρονόμος τοῦ Κόμητος Σαῖν-Μωρ δὲν εἶναι ὁ Ἀμεδαῖος, ὁ γνήσιος ἀνεψιὸς του. Ὁ ὑπάλληλος εἶχεν ὑποπτευθῆ τοιοῦτόν τι, ἠγνόει δὲ καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἀποπειρας κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἐδουάρδου καὶ μᾶλλον ὅτι ἦτο κατελιημένος ὑπὸ τῆς ἰδέας, ἣτις ἐπεκράτει, ἀγνωστον πῶς διαδοθεῖσα, ὅτι ὁ κ. Δωρναὶ ἔπασχε μονομανίαν τινὰ νομίζων πολλάκις ὅτι ἀνεγνώρισε τοὺς ἀποπειραθέντας κατὰ τῆς ζωῆς του, τὸν ἤκουσεν ὁμως μετὰ προσοχῆς καὶ εὗρισκε τὰς σκέψεις του πολὺ λογικὰς.

Ὁ Τρενώ—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος—ἦτο ἀρχαῖος ὑπάλληλος, καὶ εἶχε συνειθῆσει ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου τεκμηρίου, τὸ ὅποιον τῷ ἐδίδετο ὡς ἀφορμὴ, νὰ θεμελιῶ τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τοῦ ἐγκλήματός, νὰ μαντεύῃ καὶ τὰς λεπτοτάτας μηχανορραφίας. Εἶχε λεπτὴν τὴν ὄσφρησιν ὡς κυνηγετικὸς κύων. Εἶχε διορατικὸν τὸν νοῦν καὶ τὸ βλέμμα του ἐκτοξευόμενον εἰς τοὺς ὄρθαλμούς τοῦ ἀνακρινόμενου εἰσῆρχετο εἰς τὴν διάνοιαν του.

Ὁ Τρενώ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς—Ἐῖκοσι τέσσα-

ΚΟΡΑΚΑΣ ΠΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΝ.

Πούρι δεδίμ! ἐγνωμονῶ τσύριε Ἀφεντούλη
Ζιὰ τὴν τιμὴ τοῦ ἤκαμες εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης
Ὁ Θιός νὰ δώση, εἶπα δὰ, ν' ἀναστηθοῦμε οὔλοι
Τσαὶ νὰ φιλή τὸν Ἑλυμπο ὁ γέρω Ψηλορίτης
Νὰ τρῶμ' ἔμεις οἱ Κρητισοὶ στὸν Παρνασσὸ ζαρκάδια
Τσαὶ σεῖς, γιατρέ, στὴν Κρήτη μας τετράπαχα κουράδια!

ΤΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ.

Παραδόξως ἐφέτος πολὺ ἀργὰ ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθήναις τὰ κυνικά καύματα, ἐνῶ ὁ Ἰούλιος τόσον δροσερὸς παρήλθε. Καὶ εἶνε παράδοξα κυνικά καύματα. Ὁ οὐρανὸς ἔχει φθινόπωρον, νέφη δηλ. ἢ κάποις κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν θολόνουσι τὴν διαυγειαν τοῦ κυανοῦ του, ἢ δὲ ἐγγὺς τῆς γῆς ἀτμόσφαιρα ξηροτάτη καίει τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὡς φλόξ περὶ αὐτὴν ἐξαπλωθεῖσα. Εἶνε ἥλιος καὶ δὲν εἶνε, βρέχει καὶ δὲν βρέχει. Εἶνε νέφη καὶ δὲν εἶνε. Καὶ ὅμως ὁ καύσων εἶνε καὶ εἶνε. Ὅπου καὶ ἂν καθήσῃ ἡ φλόξ σὲ θωπεύει κλείουσα τὴν διάβασιν παντὸς ρεύματος. Καὶ εἶνε Ἀύγουστος καὶ δὲν εἶνε Ἰούλιος.

* *

* Ἄλλο παράδοξον. Τὴν τρίτην τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν 6 1)2 ὥραν μ. μ. ἀέρος ρεύματα πολλὰ καὶ ἀντίθετα συναντηθέντα ἐτυλίχθησαν μετὰ τὸσης μανίας ἐν Ἀθήναις, ὥστε

ρας ὥρας μόνον.—τῷ εἶπε—αὔριον ἔλθετε νὰ με ἴδῃτε.

Ἄλλ' ὁ νέος Κόμης τοῦ Σαίν-Μῶρ εἶχεν ἤδη διὰ τῆς ἐλευθεριότητός του κυριεύσει ἐξ ἐφόδου τὴν ἀγάπην τῶν περὶ αὐτὸν καὶ τοῦ λαοῦ. Εἰς τοὺς ἀγρούς του εὕρισκον ἐργασίαν οἱ γεωργοί. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Σαίν-Μῶρ ἰδίως, ὅπου εὕρισκετο τὸ μέγιστον μέρος τῶν κτημάτων καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀποθανὼν κόμης ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ, οἱ χωρικοὶ τοῦ Σαίν-Μῶρ ἦσαν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφιερωμένοι εἰς τὸν κύριόν των. Ὁ οἶκός του ἦτο ἀνοικτός εἰς πάντας. Ἡ Κόμησσα Λανέσκη ἕκαστον Σάββατον ἐξερχομένη τοῦ ναοῦ ἐμοίραζεν ἄφθονα χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ δέωνται ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ παλαιοῦ των κυρίου. Τίς θὰ ἦτο τόσον τολμηρὸς, ὥστε νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ νέου Κόμητος; Ἡ γενναιοδωρία του ἦτο παρ' αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἐπιχειρημάτων, ὅσα ὁ νέος Κόμης ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς ὑπεράσπισίν του κατὰ τῶν τοιοῦτων διαδόσεων. Πολλοὶ δὲ ἐμακάριζον τὴν θυγατέρα τοῦ βαρῶνου διότι ἐμελλε νὰ γείνη σύζυγος τοῦ Ἀμεδαίου.

Ὁ βαρῶνος αὐτὸς ἦτο κατενθουσιασμένος μετὰ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του. Τὸν ἐπεσκέπτετο καθ' ἑκάστην, τῷ ἔπεμπεν ἄνθη, τὰ λειριὰ του, τὰς Καμελίαις του, ἐνῶ ἡ Βέρθα ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς της, εἰς ἃν ἐξεμηστηρεῖθη τὴν καρδίαν της. Ὁ βαρῶνος δὲν

δὲν εἶχον μέρος νὰ σταματήσουν καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀνεγείρουν τὴν σκόνιν ὑψηλότερα ἵνα ἐν τῇ θέσει της εὐρωσι θέσιν. Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος ἄνθρωπος καὶ κοινορτὸς εἰς σάρκα μίαν καὶ οὐς ὁ Σούτσος συνέζευξεν, ὀφθαλμὸς μὴ χωρίζετω.

Γράφω καὶ τὸ τερέτισμα τῆς πέννας συνοδεύει βροντὴ ἐπαναλαμβανομένη κατὰ διαλείμματα. Θὰ βρέξῃ; βρέχει; Δὲν γνωρίζω. Τὸ σῶμά μου ὅμως βρέχει ἰδρώτα.

— Τί καιρός!

— Πά' ἡ σταφίδα.

— Λέτε νάβρεξε;

— Καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ; Εἶνε σημεῖα τῶν καιρῶν;

— Εἶνε τὰ ἡμερομήνια!

* *

Ἐν τούτοις θὰ κατεγινόμεν ἄκομη εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς σημασίας τῶν ὀψίμων τούτων κυνικῶν καυμάτων ἂν εἰς πωλητῆς ἐφημερίδος δὲν με εὐκόλυνε φωνάζων: ἡ Παλιγγενεσία καὶ τὸ ποίημα τοῦ Ἀφεντούλη.

Ἐτελείωσε.

Τὸ ζήτημα ἐλύθη.

* *

*

Ὅσοι εἰσθε ὀπαδοὶ τῆς πραγματικῆς σχολῆς μάθετε ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν παρήγγειλα ἕνα καφέ γιὰ νὰ ξεκουράσω τὸ χέρι μου, σεῖς καλοὶ μου ἀναγνώσται ἀνάψατε τὸ τσιγάρο σας γιατί ἔχουμε δρόμο καὶ δρόμο, θὰ πάμε μετὰ τὰ βουνὰ ὅλα εἰς τὸν Ὀλυμπο ποῦ γίνεται χορός. Καὶ ὅμως εἶνε τὸση ζέστη. Ἄχ, προσφιλέ μου ἀναγνώστρια πῶς νὰ πάγω με τὸση ζέστη! Ἔ, τὸν καφέ μου τὸν ἤπια, τὸ τσιγάρο σας θὰ τὸ ἤπιατε, θὰ ἔφαγες καὶ σὺ κανένα μπισκοτάκι καὶ ἐξακολουθοῦμεν, ἢ μᾶλλον ἀρχίζομεν. Ἄλλὰ πῶς ν' ἀρχίσω με τὸση ζέστη!

* *

τὴν ἐπέπληξε διὰ τοῦτο, ὁ Ταρβὼ ἠγάπα τὸν Δωρναί, ἀλλὰ τῇ ὑπέδειξεν ὅτι ὄφειλε νὰ λησμονήσῃ τὸν Ἐδουάρδον, ὅστις δὲν εἶχεν οὐδένα τίτλον. Ἡ Βέρθα τῷ ἐζήτησε τριήμερον προθεσμίαν καὶ κεκλεισμένη εἰς τὰ δωμάτια της ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἑσπέρας ἔκλαιε πικρά. Τώρα μὲν ἐσκέπτετο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς της. . . τώρα δὲ ἄλλαι φοβερῶτεραι σκέψεις κατετάρασσον τὴν κεφαλὴν της. . . καὶ μετανοοῦσα πάλιν ἐπιπτεν εἰς τὰ γόνατα πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας ζητοῦσα βοήθειαν. Καὶ ὅμως ἠλπιζεν ἀκόμη ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἦτο παρὰ φρων. Τὸ βλέμμα τοῦ Κόμητος, τὸν ὁποῖον ἀπαξ εἶχε συναντήσῃ εἰς τὸν χορὸν τῇ ἐφοίνετο φοβερὸν καὶ τοῦ Μαρκεσίου Μωρυγνὸ αἰ ὑποκλίσεις ἐπιτετηδευμένοι καὶ προδίδουσα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν εἶχε καλῶς συνειθίσει ἀκόμη μετὰ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν.

— Ὅχι—ἔλεγε—ποτέ! Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀμεδαῖος, ἀλλὰ τυχοδιώκτης, ὅστις ἐσφετερίσθη τὸ ὄνομά του διὰ νὰ κλέψῃ τὴν περιουσίαν! Ὁ Μαρκεσίος αὐτὸς ἔχει κακοῦργον βλέμμα καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη. . .

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα ἡ θύρα ἠνοίγη καὶ ὁ ὑπηρετὸς ἀνήγγειλε τὴν Κόμησσαν Λανέσκη ἣτις εἰσῆλθεν ἀμέσως φοβουμένη μήπως ἡ Βέρθα δὲν ἤθελε τὴν δεχθῆ.

Ἡ Κόμησσα μετὰ τὴν ἀρνήσιν τοῦ Ἐδουάρδου ἐσκέφθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Βέρθαν. Εἶδομεν ὅτι εἶχε διατάξει νὰ

Τί εἶνε τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη; Τὸ **Πανηγύρι τοῦ Ὀλύμπου**. Φαντασθῆτε τὴν εἰκόνα του, ἐξηγμένην λεπτομερῶς ἐξ αὐτοῦ.

«Ὁ Ἐλυμπος ἐχούγιαξε: «Βουλήθηκα νὰ στήσω χορὸ ὡς τὰ κορφοβούνια μου, νὰ κάνω πανηγύρι γιὰτ' ἦρθεν ἡ ἀνάστασις, ποῦ τόσο λαχταροῦσα κ' εἰς τὸ χορὸ μου προσκαλώ τῆς Ῥούμελης τὰ ὄρη».

Τρέχουν λοιπὸν τὰ βουνὰ προσκληθέντα, τρέχουν—καὶ εἶνε μία ζέστη... φαντάσου βουνὰ, δηλαδὴ σὰν παχειαὶ γυναῖκες καὶ νὰ τρέχουν.—Ἡ Γιόνα πρώτη, ὁ Παρνασσὸς ἢ Οἶτη ὁ Κόρακας, ἡ Ζήρια ἢ Ζηλιζάρα, ἡ Δράκαινα, τὸ Μαλεβὸ, τὰ Πέντε δάκτυλα, ἡ Νεζερού ὄλα τὰ βουνὰ τῆς Ῥούμελης τέλος πάντων καὶ τοῦ Μωριά καὶ ἀκόμα τὰ ἀρχαῖα βουνὰ:

Τὸ Μαίναλον, τὸ Λύκαιον, τὸ Κρόνιον, ἡ Εὐά.

(Περίεργον μᾶς φαίνεται πῶς ἐζήταν αὐτὰ τὰ κατακαυμένα βουνὰ τόσους αἰῶνας. Ἴσω; γιὰ τὸ πανηγύρι.)

Με ὀλίγα λόγια τρέχουν εἰς τὴν ἀράδα τὰ βουνὰ αὐτὰ καὶ τραβοῦν ἴσα εἰς τὸν Ὀλυμπον. Τὰ βουνὰ ὅμως τῆς Κρήτης μὴ προσκληθέντα—ἀ γέρω—Ἐλυμπε ἴστα βουνὰ τῆς Κρήτης ἐξέχασες νὰ στείλῃς πρόσκλησι! Τί ἰθιμοταξία εἶνε αὐτή!—πηγαίνουν ἀπρόσκλητα, ῥίχνονται εἰς τὴν θάλασσαν,

κῦμα τὰ δέρνει ἀπὸ μπροστὰ, καὶ ἀπὸ πίσω κῦμα καὶ πολεμοῦν μετὰ τὰ στοιχεῖα, παλεῖουν τὴν φουρτούνα» καὶ κινοῦν πρὸς τὸν Ὀλυμπον καὶ

εἰς τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσης νησάκια δεκαπέντε σὰν πλιπιαὶ τὰ ἀκολουθοῦν...

Τὰ βουνὰ ὄλα εἰς τὴν Ἀλαμάνα ἐγυραν νὰ ξεκουραστοῦν εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χάνι, ὅπου τὰ δροσίζει ὁ Σπερχεῖος καὶ τὰ φιλεῖ ἡ Γούρα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξεκουράσθησαν ξεκινοῦν καὶ φθάνουν εἰς τὸν Ὀλυμπον ὅστις βροντοκοπάει:

— *Γεῖα καὶ χαρὰ ἴς τὸν Ἐλυμπο, τὸν γεροντοπατέρα.*

— *Καλῶς μου τοὺς λεβέντας μου, τὰ ὄρη τῆς Ἐλλάδος κλπ.*

Ὁ γέρω Ἐλυμπος χωρὶς οὔτε νὰ τρατάρῃ τὰ κουρασμένα βουνὰ μετὰ κανένα κρασί, ἢ καὶ μετὰ μπομπότα καὶ κρύο νερό, τὰ στρώνει ἀμέσως εἰς τὸ χορὸ φωνάζων:

Σήκω τὴ λόξα, Παρνασσέ,—Μανιάτη δὲς τὸ χέρι, Βελοῦχι, βάρα μετὰ καρδιά, βάρτο μας τὸ μπουζούκι.

Φαντάσου, τρυφερά μου ἀναγνώστρια, βουνὰ καὶ νὰ χορεύουν. Πῶς νὰ τὰ παρομοιάσω. Πάλιν θὰ ἦσαν σὰν παχειαὶ Κυριαίς, μὰ π' ἀπὸ ἄνω, μὲ π' ἀπὸ κεί, ἦσαν καράβια κυλιόμενα ἀπὸ φουσκοθαλασσιά, ἀλλ' ὄχι, ἦσαν σὰν παχειαὶ κυριαίς ποῦ σὰν καράβια κυλῶνται εἰς τὸν χορὸ.

Ἡ εἰκὼν δὲν ἐτελείωσεν. Ἀπ' τὴ βοῇ καὶ τὸ χορὸ ἐυπνήσαν οἱ θαμμένοι ἀρματοῦλοι, Νικοτσάρας, Σταθάς, Ζαχαριάς, Ζήδρος, Τότσας, Μῆτρος, Ντελῆς, Ἀνδρουτσος, Κατσαντώνης—μόνον αὐτοὶ ἐξύπνησαν; ἢ μήπως οἱ ἐξυπνήσαντες δὲν παραδέχονται, ἢ δὲν ἐπιδοκιμάζουσι τὸ πανηγύρι αὐτὸ τοῦ Ὀλύμπου; Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσεν.

*
**

Ἴδου τὰ κυνικά καύματα καὶ ἴδου τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη. Ἀλλὰ μόλις τελειώνει ἡ ἀνάγνωσις του καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγουσιν. Αἱ ὀδοὶ μεταβάλλονται εἰς ποταμοὺς παρασύροντας πᾶν τὸ προστυχὸν ἐν οἷς κ' ἓνα ἄνθρωπον, ὁ Ἴλισσὸς καταπλημμυρεῖ καὶ παρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Κόρην τοῦ Τιτωρέτου, τοῦ θιάσου τοῦ Ἀπόλλωνος τραγικῶς θεωμένου τὴν καταστροφὴν. Ἐβρεχε διαρκῶς καὶ ἔβρεχεν. Ὁ οὐρανὸς οἰκειοποιήθη τὰ δικαιώματα τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων δὲν ἐννοεῖ νὰ παύσῃ τὴν ἐργασίαν του ἕως οὗ ἐκαθάρσῃ καὶ ἀτμοσφαῖραν, καὶ ὀδοὺς καὶ πλατείας καὶ πάντα τὰ μολύσματα τοῦ Ἰουλίου ἀτινα αἱ νεαὶ Ἀθηναὶ καμαρόνουν, δικαιολογούμεναι ὅτι δὲν ἔχουν νερό.

— Δὲν ἔχεις νερό; λέγει ὁ οὐρανὸς, δὲν ἔχεις νερό; Νὰ

ζεύξωσι τὴν ἀμαζάν τῆς καὶ εἰσελθοῦσα διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαρῶνου.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου σὰς ἐκπλήττει δεσποινίς, καὶ ὅμως εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ σὰς ἴδω, νὰ σὰς λαλήσω—εἶπεν ἡ Κόμησσα εἰσελθοῦσα—δύνασθε νὰ μοὶ χαρίσητε ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας;

Ἡ Βέρθα ἐκπεπληγμένη, ἀλλ' ἀγνοοῦσα τὰ σχέδιά τῆς τὴν παρεκάλει νὰ καθήσῃ.—Εἶναι ἀληθές; ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς σας Κόμησσα...

— Κάθου πλησίον μου Βέρθα—διέκοψεν αὐτὴ—εἴμεθα μόναι δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί· Κυρία μου—ἀλλ' ἔντρομος ἐψιθύριζε κατ' ἰδίαν ἡ Βέρθα.—Θεέ μου! Τί ἔχει νὰ μοὶ εἴπῃ;

Καὶ ἀληθῶς; ὅτι ἐμελλε νὰ τῆ εἶπῃ ἥτο φοβερόν. Οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ἡ Βέρθα ὅτι ἡ Κόμησσα ἦρᾶτο τοῦ Ἐδουάρδου.

— Βέρθα—Ἐξηκολούθησεν ἡ Κόμησσα—ἤκουσα μετὰ χαρὰν μου ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν Ταρβῶ θὰ συγγενεύσῃ μετὰ τὴν οἰκογένειαν τῶν Σαίλ-Μῶρ.

Ὁ Ἄμεδαῖος μοὶ ἐξωμολογήθη τὰ πάντα καὶ ἐπεδοκίμασα τὴν ἐκλογὴν του. Ἀλλ' ἐγὼ ἤλθον νὰ ἀκούσω καὶ ἀπὸ τοῦ στόματός σου τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἀγγελίαν, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον θὰ ἦμαι μήτηρ σου.

— Ἐλεος, Κυρία—ἀνεφώνησεν ἡ Βέρθα κρύπτουσα διὰ

τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον—σεῖς μόνη δύνασθε νὰ με σώσητε. Ὁ κ. Ἄμεδαῖος εἶναι πλούσιος, εἶναι εὐγενὴς καὶ δύναται νὰ εὕρῃ σύζυγον ἀξίαν αὐτοῦ ἐνῶ ἡ καρδιά τῆς Βέρθας ἀνήκει πρὸ πολλοῦ...

— Εἰς τὸν Ἐδουάρδον...! Πτωχὴ κόρη!

— Μετὰ οἰκτεῖρετε Κυρία;

— Ἀπορρίπτετε λοιπὸν δεσποινίς τὴν χεῖρα τοῦ Κόμητος;

— Ζητῶ μόνον τὸν Ἐδουάρδον μου.

— Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια τῶν Δωρναῖ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βαρῶνου.

— Διότι δὲν ἔχει τίτλους εὐγενείας, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ ὁ πατήρ μου, διότι ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶναι πλούσιος...

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ζένος.